

(Ordfører)

Karl H. Bornhøft (SF):

Regeringen tog jo tilløb længe, da der skulle ske begrænsninger i støtten til egnsteatre og små-storbyteatre. Førrige år lagde man jo op til, at ændringerne skulle ske, men efter et stort pres fra opposition og fagfolk valgte ministeren at optræde som julemand, og jeg vil ikke lægge skjul på, at det klædte ham overordentlig godt. Det betød så, at vi fik et år ekstra med den gamle sats, og det betød så altså også, at staten i hvert fald i et år mere viste et format, som var brugbart. Det betyder jo så, at den ordening, som vi nu er på vej ind i, er en ordening, hvor man ikke længere har den her accept af, at noget, der fungerer godt, skal fortsætte. Det er åbenbart sådan, at når det fungerer godt, så skal det i hvert fald laves om.

Nu gøres tilskuddet til det enkelte teater afhængigt af det samlede antal teatre. På den måde opstiller man på mærkelig vis et kunstigt modsætningsforhold teatrene imellem, samtidig med at man signalerer, at nok er egnsteaterideen god, men den kan sandelig også blive for god. Og succeser skulle jo åbenbart nødig gribe om sig.

Ideen med egnsteatre er både enkel og god. Var der i en kommune interesse for at etablere et teater, fik kommunen refunderet halvdelen af sine driftsomkostninger ifølge den gamle ordening. Det har vist sig at være en fantastisk effektiv opskrift på at få et decentralt teaterliv. Hvor teatre tidligere var noget, der kun var knyttet til de store metropoler, er der gennem de sidste 20-30 år blevet et reelt tilbud til mange i alle landets krinkelkroge. Det betyder altså ikke alene en demokratisering og en geografisk spredning af teateroplevelserne, men også en lokal opblomstring af et langt bredere kulturliv. For er der noget, der giver kulturel valuta for pengene, er det egnsteatrene. Ikke alene produceres der mere teater for hver støttekrone sammenlignet med andre teaterformer, publikumsinteressen er tilsvarende større målt i tilskuere pr. støttekrone. Der er talrige eksempler på, hvordan egnsteatre er krumtappen i en synergieffekt mellem musiske skoler, folkeskoler, biblioteker og andre pædagogiske eller kulturelle institutioner. Det var værd at holde fast i.

Med egnsteatrene er det jo rent faktisk lykkedes at få teater og kultur ud til de hjørner af landet, hvor det i mange år har været sværest, og det har været med til at styrke det, vi jo i andre

Kl. 20:18

sammenhænge synes er så vanvittig godt, nemlig sammenhængskraften i mange ydersamfund. Og i dag ved vi jo, at kultur er et af de elementer, der skal til, for at folk ønsker at flytte dertil.

Så er det altså åbenbart netop denne solstrålehistorie, regeringen med vanlig situationsfor-nemmelse er i gang med at spolere med den her ændring. Det kan ikke være regeringen ube-kendt, at der er et utroligt pres på kommunerne i øjeblikket, et pres, hvor man under alle om-stændigheder er i en situation, hvor man skal vælge mellem kultur og ældre. Det er ikke i or-den.

Derfor må jeg sige, at den politiske virkelig-hed, som forslaget her er en del af, er den poli-tiske virkelighed, som vil komme til at belaste kommunerne i mange år fremover. Derfor er det for os i SF en klar kulturpolitisk, social, geogra-fisk og demokratisk agenda, der gør, at vi gerne ser refusionsprocenten ført tilbage til de 50. Vi ved, at det er der, den hører til. Det er der, den gør gavn. Derfor er det, at vi med både varme og sjæl støtter netop det her socialdemokratiske beslutningsforslag.

Kl. 20:22

Den fg. formand (Pernille Frahm):

Jeg siger tak til ordføreren. Vi går videre i ordførerrækken med fru Henriette Kjær fra Det Kon-servative Folkeparti.

Kl. 20:22

(Ordfører)

Henriette Kjær (KF):

Socialdemokraterne vil med dette forslag pålægge regeringen at genindføre en fast refusion på 50 pct. for kommunernes udgifter til egnsteatre.

Vi Konservative er, som andre ordførere også har givet udtryk for, glade for de mange egnsteatre, som vi har rundtomkring i landet. De bringer kulturen ud i alle egne af Danmark, og mange mennesker får både gode og sjove kulturelle oplevelser på deres lokale egnsteater. Vi synes også, at det er nødvendigt med statslig støtte til egnsteatrene, for ellers ville vi ikke have den mangfoldighed, som er tilfældet i dag. Men vi synes faktisk, at den ordening, der blev lavet mellem regeringen og Dansk Folkeparti i 2007, er endog meget rimelig.

Man plejer jo at sige, at de, der bestiller musikken, også betaler for musikken, men i dette tilfælde har kommunerne etableret mange nye egnsteatre inden for en relativt kort periode, hvilket betød, at staten og i det her tilfælde Kulturministeriet bare havde at betale ved kasse et. På den måde blev økonomien temmelig ustyr-